

Blocs abandonats

Si per obrir un bloc només calen mitja dotzena de clics i omplir una altra mitja dotzena de camps en un formulari, per tancar-lo només en calen dos, de clics: l'un per eliminar-lo i l'altre per confirmar que el primer clic no ha estat fruit d'un error. Però no deu ser tan fàcil. No pas tècnicament, que ja he explicat que és senzillíssim, sinó per aspectes de naturalesa psicològica. La xarxa és plena de blocs abandonats, de blocs morts que van funcionar durant uns dies o setmanes o mesos i que han quedat deixats de la mà de Déu, o de la mà dels robots dels motors de cerca –els últims lectors que els visiten per indexar-los, lectors cecs i sense ànima.

«This is no longer a working number» ('Aquest número ja no és operatiu'), es lamenta Lou Reed que li contesta una veu gravada cada cop que marca per error el telèfon del seu amic mort, en aquell disc que es diu Magic and Loss. «This page is no longer available» ('Aquesta pàgina ja no està disponible'), ens podria respondre el navegador fent servir la llengua comuna quan volguéssim anar a un bloc que ja ningú no actualitza. Però la majoria de propietaris de blocs no els donen mai de baixa quan els abandonen i els deixen allà intactes, a recer del pas del temps inexorable, com es diu que fan algunes mares amb les habitacions dels fills que se'ls han mort.

Polítics a la Xarxa

De bat a bat (<http://don-aire.blogspot.com/>) i Bloc de Carles Puigdemont (<http://www.carlespuigdemont.cat/>)

No tots els polítics, és clar, son blocs deixats i oportunistes. N'hi ha alguns que són notables. Donaire i Puigdemont són dos parlamentaris gironins amb bloc. Dos blocs excepcionals (perquè són una excepció), que donen una bona mostra del que la política 2.0 podria ser i que, per oposició, donen la mesura exacta del que és ara per ara.

pescat al vol el clixé segons el qual qui no és a Internet no és ningú. Com que el polític professional també n'ha sentit tocar campanes, ha de trobar per força la idea brillantíssima. Si la campanya va bé, l'assessor espavilat aconseguirà el seu càrrec i després, fullejant catàlegs per comprar-se un cotxe nou, s'oblidarà molt de pressa del bloc, per no parlar del polític professional, que potser ja el va oblidar després de la presentació en roda de premsa o potser a mitja roda de premsa i tot. Si la campanya no va tan bé, l'assessor, si de debò és una guilla, estarà fent la gara-gara a aquells polítics a qui sí que els va anar bé la cosa.

Però de tots els blocs abandonats n'hi ha alguns d'una mena particularment encantadora. Són blocs d'un sol apunt inaugural, on se sol explicar per què s'ha triat el nom del bloc, sobre què i per què pensen

escriure-hi, què els ha dut a posar-s'hi, què els motiva i què n'esperen. Una llista de propòsits i després el silenci. Com en el conte de la lletera, aquests blocs demostren com de fàcil i reconfortant és construir castells a l'aire i que

pesat, en canvi, és agafar el pic i la pala. Els blocs dels polítics són molt instructius a l'hora d'ensenyar-nos la deixadesa i l'oportunisme d'aquest gremi en concret, però aquests senzills blocs que es queden en les intencions il·lustren molt bé com som, en general, tots plegats. El poeta Kavafis va assenyalar en el camí a Ítaca i no pas en l'arribada l'autèntic quid del viatge. Aquests blocs abandonats semblen corregir-lo i situen l'autèntica joia no pas a Ítaca ni en el viatge a Ítaca, sinó just en el moment en què encara no ens hem embarcat.

MARC VICENS

En un article publicat a *El Punt* aquest estiu, la periodista Marta Sogas repassava els blocs abandonats dels polítics, que és un gremi que tendeix molt a deixar els seus blocs a la intempèrie: com si els blocs fossin electors, sembla que només se'n recordin en temps de campanya electoral. Gairebé dos terços dels blocs polítics registrats, assegura Sogas (475 de 572), resten inactius. És clar que molts d'aquests blocs «personals» ni tan sols els han obert els mateixos polítics. Deuen ser més aviat el resultat de la proposta d'algun assessor de campanya prou viu que en algun lloc ha